

LBRIS

We know

books

CASSANDRA
CLARE

PRINTUL DIN UMBRĂ

Traducere din limba engleză de
IOANA BENA

LEDA BAZAAR

PROLOG

A început cu o fărădelege. Furtul unui băiat. Nu a fost însă prezentată ca o fărădelege. Cel care s-a ocupat de toată povestea a fost un soldat, căpitanul Escadronului Arcașilor, care era însărcinat cu protejarea regelui din Castellane și cu punerea în aplicare a Legilor hotărâte de acesta.

Căpitanul nutrea o antipatie extremă față de răufăcători.

Se numea Aristide Jolivet și, când a ridicat mâna ca să bată cu putere în ușa orfelinatului, ametistul uriaș, tăiat în formă de pătrat, de pe mâna lui stângă, a strălucit în lumina lunii. Pe el era gravat un leu, simbolul orașului. Părea să i se audă răgetul.

Liniște. Jolivet s-a încruntat. Nu era un om căruia să-i placă să aștepte sau care să fie obligat prea des s-o facă. A aruncat o privire în spatele lui, unde poteca îngustă tăiată în stâncă se prăvălea spre mare. I se păruse întotdeauna un loc ciudat pentru un orfelinat. Stâncile care se ridicau deasupra golfului nordic al Castellane-ului erau zimțate, punctate de cicatrici ca fața cuiva care supraviețuise pojarului și acoperite de un strat subțire de grohotiș mărunț. Era ușor să-ți pierzi echilibrul aici sus și în fiecare an vreo zece-doisprezece oameni cădeau de pe stânci în oceanul verde de dedesubt. Nimeni nu reușea să ajungă la țărm după aceea – chiar dacă supraviețuiau căderii, crocodilii care pândeau în valuri știaau ce înseamnă un strigăt și niște apă împroșcată.

Cu toate acestea, Căminul Orfanilor din Aigon reușea cumva să se asigure că majoritatea copiilor – dacă nu chiar toți – pe care îi avea în grijă scăpau nedeavorați. Dacă te gândeai la soarta obișnuită a pruncilor fără părinți de pe străzile orașului, asta era o șansă grozavă, așa că un loc la orfelinat era ceva mult râvnit.

Jolivet s-a încruntat și a bătut din nou la ușă. Sunetul a răsunat ca și cum pietrele însele ar fi zornăit ca niște clopoței. Fațada de granit a Căminului părea să curgă de pe fața stâncii, înconjurată de un singur zid gri-verzui. Orfelinatul nu se afla în vârful stâncilor, ci făcea mai degrabă parte din ele. Fusese cândva un fel de fortăreață, pe vremea vechiului Imperiu. De fapt, ușa la care bătea era gravată cu cuvinte aproape șterse în vechea limbă Magna Callatis. Nu însemnau nimic pentru el. Căpitanul nu văzuse niciodată rostul de-a cunoaște o limbă pe care nu o mai vorbea nimeni.

Ușa s-a deschis larg. Femeia de pe partea cealaltă, îmbrăcată în albul și albastrul călugărițelor din Aigon, l-a recunoscut pe Jolivet cu o oarecare îngrijorare.

— Vă cer iertare pentru așteptare, legat! a spus ea. Nu am știut că vă veți întoarce astăzi.

Jolivet a înclinat politicos din cap.

— Soră Bonafilia, a replicat el. Pot să intru?

Femeia ezita, deși Jolivet nu știa de ce. Întrebarea nu era decât o simplă formalitate. Dacă dorea să intre în Orfelinat, nici ea, nici vreoa alta dintre surori n-ar fi putut face nimic pentru a-l împiedica.

— Am crezut că mai înainte, când ați venit și apoi ați plecat, a însemnat că nu ați găsit aici ceea ce căutați.

A privit-o mai atent. Sora Bonafilia era o femeie mărunță, cu aspect îngrijit, cu trăsături osoase și mâini aspre. Hainele îi erau simple, spălate și purtate din nou de nenumărate ori.

— Mai înainte am venit să văd ce era de văzut, i-a răspuns el. Am raportat la Palat ceea ce am găsit. Acum m-am întors la ordinele lor. La ordinele *regelui*.

Femeia a mai ezitat o clipă, cu mâna pe tocul ușii. Soarele începuse deja să apună: la urma urmei, era iarnă, sezonul uscat. Norii adunați la orizont se coloraseră deja în trandafiriu și auriu. Jolivet

s-a încruntat din nou – sperase să termine misiunea asta înainte de lăsarea întinericului.

Sora Bonafilia și-a înclinat capul.

— Foarte bine!

Zicând acestea, s-a tras înapoi ca să-l lase pe Jolivet să treacă pragul ușii. Înăuntru era o sală săpată în stânca de granit, cu tavanul decorat cu dale verzi și aurii decolorate, culorile vechiului Imperiu, dispărut acum o mie de ani. Sfintele Surori, în rochiile lor de în uzate, se ițeau pe lângă pereți, privindu-i. Podeaua de piatră era netezită de trecerea anilor, iar acum se afunda și se legăna la fel ca suprafața oceanului. Niște trepte de piatră duceau în sus, fără îndoială spre dormitoarele copiilor.

Mai mulți copii – fete de cel mult unsprezece sau doisprezece ani – coborau scările. S-au oprit, cu ochii mari, zărindu-l pe Jolivet în uniforma sa strălucitoare, numai roșu și aur, și cu sabia de ceremonie la sold.

Fetele au fugit înapoi pe scări, silențioase ca niște șoareci sub privirea fixă a unei pisici. Pentru prima dată, sora Bonafilia a început să-și piardă cumpătul.

— Vă rog! a spus ea. Să veniți aici așa... îi va speria pe copii.

Jolivet a zâmbit din vârful buzelor.

— Nu e nevoie să stau mult timp, dacă veți asculta ordinele regelui.

— Și care sunt aceste ordine?

Kel și Cas se jucau de-a pirații în noroi. Era un joc inventat de ei și cerea puține lucruri, în afară de câteva bețe și câteva bile prețioase pe care Kel le câștigase de la niște băieți mai mari la jocurile de cărți. Kel trișa, așa cum făcea de obicei, dar Cas nu părea să se supere. Oricum, Cas se concentra acum din toate puterile asupra jocului, iar suvițe din părul său blond-închis îi cădeau pe fața pistruiată în timp ce se încrunta și plănuia următoarea mișcare a navei lui.

Cu doar câteva minute în urmă, sora Jenofa îi alungase în grădină, dimpreună cu majoritatea băieților din dormitorul lor. Nu le spusese de ce, ci îi îndemnase doar să se distreze. Kel nu pusese întrebări. De obicei, la ora asta ar fi trebuit să fie la chiuveță, frecându-și

fața și mâinile cu un săpun aspru și pregătindu-se pentru masa de seară. Sorei Bonafilia îi plăcea să le spună „Un suflet curat într-un trup curat” și „Sănătatea este bogăție, iar eu vă doresc să fiți cu toții bogați”.

Kel și-a dat părul pe spate. Îi crescuse și, cât de curând, sora Bonafilia avea să observe, să-l prindă și să i-l taie cu foarfeca de bucătărie, mormăind în sinea ei. Pe Kel nu-l supăra asta. Știa că sora nutrea o afecțiune specială pentru el, căci deseori se abătea din drumul ei ca să-i strecoare plăcinte luate din bucătărie și nu-l certa decât atunci când era prins cățărându-se pe stâncile mai periculoase, cele care se aplecau peste ocean.

— Se întunecă, a spus Cas, mijind ochii la cerul care căpăta o nuanță violet.

Kel și-ar fi dorit să poată vedea oceanul de aici. Era singurul lucru care nu-l plictisea niciodată – să se uite la întinderea de apă. Încercase să îi explice lui Cas cum aceasta se schimba mereu, cum avea o culoare diferită în fiecare zi și la fiecare nuanță a luminii, dar Cas nu făcuse decât să ridice din umeri cu bunăvoință. Nu avea nevoie să înțeleagă de ce Kel făcea lucrurile pe care le făcea. Kel era prietenul lui, așa că era în regulă.

— Chiar, de ce crezi că vor să stăm aici?

Înainte să apuce Kel să-i răspundă, două siluete au ieșit de sub bolta care făcea legătura între grădina înconjurată de ziduri și fortăreața principală. (Kel o numea întotdeauna fortăreață, nu orfelinat. Era mult mai atrăgător să trăiești într-o fortăreață decât într-un loc în care ajunsesesi pentru că nu te voia nimeni.)

Una dintre siluete era sora Bonafilia. Cealaltă era cunoscută de majoritatea locuitorilor din Castellane. Un bărbat înalt, purtând o haină cu nasturi de alamă și pe piept blazonul cu două săgeți înfruntându-se. Cizmele și brasardele îi erau împânzite cu ținte. Era cel care călărea în fruntea Escadronului Arcașilor – cel mai bine pregătiți soldați ai regelui –, care defila prin oraș în zilele de sărbătoare sau la festivități. Oamenii cetății îl numeau „Vulturul Toamnei”, și semăna într-adevăr cu o pasăre de pradă. Era înalt și zvelt, cu fața osoasă marcată de multiple cicatrici ce îi ieșeau în evidență pe pielea măslinie.

Era legatul Aristide Jolivet, iar Kel îl vedea pentru a doua oară la Orfelinat. Ceea ce era ciudat. Din câte știa el, liderii militari nu prea vizitau orfelinate. Dar, cu mai puțin de o lună în urmă, băieții se jucau în grădină, la fel ca astăzi, când Kel aruncase o privire înspre fortăreață și văzuse o străfulgerare de roșu și auriu.

Fusese întotdeauna fascinat de Jolivet, care apărea adesea drept ticălosul din jocurile sale cu Cas – un pirat și un vânător de hoți care, odată ce prindea un amărât de răufăcător, îl închidea în închisoarea Tully și îl tortura pentru informații. Nu că ei, Kel sau Cas, s-ar fi dat vreodată de gol, desigur – un turnător era cel mai jalnic lucru posibil.

Oricum, Kel îl recunoscuse imediat pe Jolivet și țâșnise în picioare. Până când alergase spre fortăreață, Jolivet dispăruse, iar când o întrebase pe sora Bonafilia dacă legatul fusese acolo, aceasta îi spusese să nu fie ridicol și să nu-și mai imagineze lucruri.

Acum, o liniște se așternuse peste băieții din grădină în timp ce Jolivet, în poziție de drepti, scruta scena cu ochii lui deschiși la culoare, privirea poposindu-i când la un băiat (Jacme, ocupat să smulgă fâșii din scoarța unui mestecăcăn), când la altul (Bertran, cel mai mare din grup, în vârstă de zece ani). Căpitanul a trecut cu privirea și peste Cas și s-a oprit asupra lui Kel.

După un moment lung și tulburător, a zâmbit.

— Acolo! a spus el. Acesta este!

Kel și Cas au schimbat o privire nedumerită. „Care dintre noi?” a mormăit Cas, dar nu mai era timp de discuții. O mână s-a așezat pe brațul lui Kel, săltându-l în picioare.

— Trebuie să vii!

Era Bonafilia, strângându-l zdravăn.

— Să nu ne faci probleme, Kel, te rog!

Kel era supărat. Doar nu era vreun scandalagiu. Bine, fusese chestia aia cu pulberea explozivă și cu turnul de nord, și atunci când îl pusese pe Bertran să meargă pe scândura de pe zidul grădinii, iar idiotul își rupsese un os de la picior. Dar nu era nimic care să nu i se fi putut întâmpla oricui.

Totuși, sora Bonafilia era îngrijorător de trasă la față. Cu un oftat, Kel i-a predat bilele lui Cas.

— Ai grijă de ele până mă întorc!

Cas a dat din cap și s-a prefăcut că bagă jucăriile de sticlă în buzunarul vestei. În mod evident, nu credea că prietenul lui avea să lipsească mai mult de câteva minute. Nici Kel nu credea altceva, deși începea să-și pună întrebări. Felul în care sora Bonafilia l-a condus în grabă prin grădină nu i-a picat bine. Nici felul în care legatul l-a cercetat când s-a apropiat de el, aplecându-se să-l privească de parcă ar fi căutat răspunsul la un mister. Ba chiar i-a înclinat fața, apucându-l de bărbie, pentru a-l examina mai atent – de la părul negru și cârlionțat, la ochii albaștri și la bărbia încăpățânată.

S-a încruntat.

— Băiatul e murdar.

— S-a jucat în noroi, a replicat sora Bonafilia.

Kel s-a întrebat de ce adulții păreau să găsească încântare în a face schimb de observații despre lucruri evidente.

— Ceea ce se întâmplă des. Ți place să fie plin de noroi.

Kel a simțit primele semne de alarmă. Nu era mai murdar decât oricare dintre ceilalți băieți; de ce sora Bonafilia se uita și vorbea atât de ciudat? Totuși, și-a ținut gura în timp ce plecau din grădină, legatul mărșăluind în față și Bonafilia dirijându-l în viteză pe Kel prin vechea fortăreață. Bonafilia mormăia ca pentru sine: „Aigon, tu, care înconjori pământul cu ape, care stăpânești corăbiile repede călătoare, întărește-o pe fiica ta în siguranța sarcinii sale!”

Se ruga, și-a dat seama Kel, și a simțit din nou acea alarmă, de data asta și mai puternică.

Când au ajuns în holul din față, a constatat cu surprindere că ușile cele mari erau deschise. Prin ele, de parcă ar fi fost încadrat într-o ramă de tablou, a văzut soarele năvălind repede în ocean. Cerul arunca o strălucire fierbinte peste apa de-un albastru metalic. La orizont vedea turnurile de culoarea vinului din scufundatul Tyndaris.

Scena i-a atras atenția, iar Kel a pierdut puțin noțiunea timpului, așa cum se întâmpla uneori când privea lucruri frumoase. Când a redevenit conștient de ce se întâmpla în jur, a constatat că se află printre stâncile abrupte din fața Orfelinatului, flancat de o parte

de sora Bonafilia, iar de cealaltă de Jolivet, cu uniforma sa roșu cu auriu strălucind ca apusul de soare.

Era și un cal acolo. Kel s-a uitat la el cu groază. Mai văzuse cai, desigur, însă de la distanță, niciodată de atât de aproape. Animalul părea uriaș, ridicându-se spre cer, cu buzele întredeschise peste dinții albi și tari. Era negru ca noaptea și își rotea neconținut ochii negri.

— Așa e, a spus legatul, luând tăcerea lui Kel drept admirație. Pun rămășag că n-ai mai călărit niciodată un cal. O să-ți placă!

Kel nu prea credea că avea să-i placă. S-a trezit că nu-l deranjează când sora Bonafilia l-a tras lângă ea de parcă ar fi fost un copil. (Kel nu se gândea la el însuși ca la un copil. Copiii erau cu totul altceva, fără griji și prostuți, nicidecum ca orfanii.)

— Trebuie să-mi promiteți că are să fie tratat bine, a rostit sora Bonafilia cu vocea pe care o folosea rareori, cea care îi făcea pe orfani să izbucnească în lacrimi. Este atât de tânăr, și să fie luat pentru munca la palat...

S-a îndreptat de spate și a continuat:

— Este un copil al lui Aigon și se află sub protecția zeului, legat. Țineți minte asta!

Jolivet și-a dezgolit dinții într-un rânet.

— Va fi tratat ca un membru al familiei, soră, a spus el și a întins mâna spre Kel.

Acesta a inspirat adânc. Știa cum să lupte, să zgârie și să lovească. Deja își trăsesese piciorul în spate, gata să aplice o lovitură feroce în tibia legatului, când a zărit expresia surorii Bonafilia. Nu-i venea să creadă cu adevărat mesajul pe care-l citea în ochii ei, dar era acolo totuși, la fel de clar precum conturul unei nave cu pânze la orizont.

„Nu te lupta și nu striga! Lasă-l să te ia!”

Kel s-a lăsat moale când Jolivet a dat să-l ridice. Greutate inertă. Totuși, asta nu părea să-l deranjeze pe legat, care l-a aruncat pe Kel pe spinarea calului monstruos. Stomacul lui Kel s-a revoltat când lumea s-a întors cu susul în jos. Când a revenit la locul ei, Kel era așezat drept pe șaua fiarei, ținut pe loc de niște brațe ca de fier. Jolivet încălecăse în spatele lui Kel, apucând frâiele cu mâinile.

— Ține-te bine! a spus el. Mergem la palat să-l vedem pe rege!

Se prea poate să fi vrut să facă în așa fel, încât să pară o aventură veselă, dar Kel n-avea habar și nici nu-i păsa. Se aplecase deja pe-o parte și voma pe jos.

După aceea, plecarea lor de la Orfelinat s-a precipitat. Jolivet a mormăit sumbru, căci o parte din vomă îi ajunsese pe cizme, dar Kel se simțea prea nefericit și bolnav ca să-i pese. Se legănau foarte tare și era sigur că, de fiecare dată când calul își mișca capul, acesta plănua de fapt să-l muște. A rămas în această stare de alertă maximă în timp ce treceau de pe faleză pe Chei – drumul care mergea de-a lungul docurilor, lângă care se zbăteau apele întunecate ale portului.

Kel era convins că nu avea să dezvolte vreodată, sub nicio formă, vreo afecțiune pentru calul pe care stătea. Totuși, priveliștea de pe șpatele lui era impresionantă în timp ce își urmau drumul prin oraș. Își petrecuse mult timp uitându-se *în sus* la mulțimile care se îngheșuiau pe străzile orașului, dar acum, pentru prima dată, se uita *în jos* la ele. Cu toții – fii de negustori bogați îmbrăcați în haine bătătoare la ochi, hangii și docheri care se întorceau cu greu acasă de la muncă, marinari din Hanse și Zipangu, negustori din Marakand și Geumjoseon – îi făceau loc lui Jolivet să treacă.

Era într-adevăr incitant. Kel a început să stea mai drept când au virat pe bulevardul cel larg, Ruta Magna, care mergea de la gura portului până la Pasul Strâmt, tăind munții care separau Castellane de regatul vecin, Sarthe. Aproape că uitase că se simțise vreodată rău, iar entuziasmul său nu făcea decât să crească pe măsură ce se apropiau de Dealul Mare, ce se înălța deasupra orașului.

Stâncile și dealurile înconjurau orașul-port, iar Castellane se ghemuia în fundul văii ca un arici reticent să-și scoată nasul din siguranța bârlogului său. Dar nu era un oraș care se ascundea. Se întindea – și cum se mai întindea! – de la mările de vest până la Pasul Strâmt, fiecare bucățică din el fiind aglomerată, zgomotoasă, murdară, țipătoare și plină de viață.

La fel ca majoritatea locuitorilor din Castellane, Kel își dusesese zilele la umbra Dealului Mare, dar nu se așteptase niciodată să pună piciorul pe el, cu atât mai puțin să ajungă în vârf, unde se afla palatul

Marivent. Dealul – de fapt, un lanț de vârfuri joase de calcar acoperite de o încălceală de jnepeni și lavandă – era locul unde trăia nobilimea, cu moștile sale imense răspândite pe versanți. „Cei bogați trăiesc sus, iar cei săraci trăiesc jos”, o auzise odată Kel pe sora Bonafilia. Nu era o metaforă. Cu cât erai mai bogat, cu atât aveai o casă mai mare și erai mai aproape de palat, care ocupa cel mai înalt punct din oraș.

Nobilii țineau la plăcerile lor și, uneori, sunetele petrecerilor pe care le dădeau ajungeau noaptea în oraș. Oamenii își făceau cu ochiul unii altora pe străzi și spuneau lucruri de genul: „Se pare că lordul Montfaucon s-a apucat din nou de băut” sau „Lady Alleyne a scăpat de al treilea soț, nu-i așa?” Când erai bogat, toată lumea îți cunoștea păcatele și se delecta cu ele, chiar dacă de fapt nu te cunoștea deloc.

Au ieșit de pe Ruta Magna și au străbătut străzile întunecate ale orașului până când au ajuns la poalele Dealului. Gărzile Palatului, în uniformele lor roșii, se înghesuiau de-a lungul drumului de aici; treaba lor era să împiedice accesul persoanelor indezirabile pe Deal. Jolivet îl ținea ferm pe Kel în șa în timp ce treceau prin punctul de control, iar torțele gărzilor străluceau în timp ce acestea se uitau curioase la băiat. Probabil se întrebau dacă Escadronul Arcașilor prinsese un infractor foarte mic și, de era așa, de ce se mai deranja să-l aducă la Marivent. Majoritatea răufăcătorilor, indiferent de vârstă, erau destinați unei scurte plimbări până la spânzurătoarea din Tully.

Una dintre gărzi a făcut o plecăciune ușor batjocoritoare.

— Regele vă așteaptă!

Jolivet a mormăit doar. Kel avea impresia că nu e prea vorbăreț din fire.

Drumul spre palat urca în pantă abruptă pe un teren cu lavandă, salvie și iarbă dulce care vara colorau muntele într-un verde intens. Când au ajuns pe culme, cu calul uriaș pufăind, Kel a aruncat o privire în jos și a văzut orașul Castellane întins în fața lor – semi-luna portului și navele luminate din port ca niște vârfuri de chibrituri împrăștiate. Canalele din Districtul Templului. Liniile nete ale străzilor de Argint. Albul domului de la Tully sau strălucirea ceasului din Turnul Vânturilor, care veghea asupra celei mai mari

piețe a orașului. Zona Saultului, înconjurată de ziduri, unde locuiau ashkarii. Ruta Magna tăind orașul ca o cicatrice căpătată la un duel.

Probabil că se pierduse în contemplare, pentru că Jolivet l-a scuturat. Treceau prin Poarta de Miazănoapte a palatului, pe unde intrau oaspeții. Fanioanele agățate deasupra porții arătau ce demnitari străini erau în vizită, dacă era cazul. Chiar acum, steagul albastru al regatului Sarthe, cu vulturul său alb, flutura în briza sărată.

De aproape, Kel vedea că textura pereților albi e aspră, nu netedă, iar aceștia străluceau, plini de bucățele de cristal. Un băiat putea să se cațăre pe un astfel de perete dacă era agil și hotărât. Stânca aspră însemna prize și puncte de sprijin. Kel se pricepuse dintotdeauna să escaladeze pe stâncile din port. Visase să se alăture într-o zi Cățăraților: hoții de buzunare din Labirint care, se zvonea, puteau să se urce pe orice zid, indiferent cât de neted ar fi fost.

Jolivet l-a scuturat din nou.

— Stai drept, Kellian Saren! i-a spus el. Ești pe cale să cunoști familia regală.

— *Ce să cunosc?*

Jolivet a chicotit.

— Așa cum ai auzit. Regele și regina din Castellane te așteaptă cu nerăbdare.

Kel nu era sigur la ce reacție spera Jolivet. Entuziasm, poate? În schimb, Kel s-a strâns imediat în sine ca un gândac. Jolivet l-a smucit ca să se îndrepte în timp ce intrau tropotind într-o curte pătrată imensă.

Kel a surprins o imagine fugară a unor palisade arcuite în spatele cărora se înălța clădirea palatului. Peste tot se aflau gărzile însărcinate cu protejarea incintei, toate în livrele roșu cu auriu, purtând torțe din lemn parfumat care eliberau spre cer un fum plăcut mirositor și scânteii strălucitoare. Servitorii, cu blazonul cu leu al familiei regale brodat pe tunici, se grăbeau încolo și înapoi cu tăvi cu vin, fructe și ciocolată; alții duceau flori și aranjamente din pene de păun legate cu fire de aur.

Kel auzea râsete și discuții din interiorul Palatului. Două uși enorme de bronz fuseseră deschise înspre curte și spre aerul molatic al serii. Un bărbat înalt, care nu era îmbrăcat în livrea, aștepta în arcada ușii, urmărindu-i cu ochi mijiți pe Kel și pe răpitorul său.

Jolivet l-a tras pe Kel jos din șa ca un negustor care aruncă un sac de ceapă din căruță. L-a așezat apoi în picioare și și-a pus mâinile mari pe umerii băiatului. Expresia lui avea o urmă de nedumerire în timp ce privea în jos înspre copil.

— Înțelegi ce se întâmplă, golănașule? Ești aici ca să-i aduci un serviciu regelui din Castellane.

Kel a tușit. Îl durea încă gâtul din cauza greții.

— Nu, a spus el.

— Cum adică, nu?

Regele era o figură aproape mitică în Castellane. Spre deosebire de regină, acesta părăsea rareori palatul, iar când o făcea, era pentru evenimente ceremoniale: Căsătoria cu Marea sau Discursul anual de Independență din piața Valerian. Îi amintea lui Kel de leul de pe steagul regatului Castellane: auriu și impunător. Cu siguranță nu părea a fi cineva care să stea de vorbă cu niște puști orfani, care nu cunoșteau pe nimeni important.

— Nu, mulțumesc! a spus Kel, atent la bunele maniere pe care sora Bonafilia se străduise să-l învețe. Aș prefera să nu vorbesc cu regele. Aș prefera să mă duc acasă.

Jolivet și-a ridicat ochii spre cer.

— Zei de sus! Băiatul e prostănac.

— Aristide?

O voce blândă. Vocile blânde erau ca niște mâini moi: le aparțineau oamenilor nobili, cei care nu trebuiau să strige pentru a fi ascultați. Kel și-a ridicat privirea și l-a văzut pe bărbatul din ușă: înalt, slab și bărbos, cu părul cărunt și des, și trăsături acviline. Pomeții ascuțiți și proeminenți îi umbreau obrajii scobiți.

Kel și-a dat brusc seama de ce omul nu era în livrea. Purta o mantie și o tunică gri, simplă, ținuta obișnuită a ashkarilor. În jurul gâtului îi atârna un lanț cu un medalion din argint gravat fin cu un model din numere și litere.

Kel nu știa prea bine ce înseamnă să fii ashkar, însă aflase că aceștia nu sunt precum ceilalți oameni. Erau capabili să facă anumite tipuri de magie, chiar dacă mare parte a acestora dispăruse din lume după Despărțire, și erau renumiți pentru capacitatea medicilor lor de a vindeca.